

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 928/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Ђунисића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Ђунисића, адвоката Миодрага Глоговца, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 61/19 од 31.01.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/20 од 27.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Ђунисића, адвоката Миодрага Глоговца, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 61/19 од 31.01.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/20 од 27.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 61/19 од 31.01.2020. године, окривљени Зоран Ђунисић оглашен је кривим да је дана 20.09.2017. године извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци. На основу члана 246. став 7. и члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, па се од окривљеног одузима опојна дрога „Амфетамин сулфат“, нето масе 128,12 грама, која се налази у једној зип пвц кесици, као и једна вагица за прецизно мерење беле боје. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 8.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 8.096,70 динара, а ВЈТ у Шапцу на име трошкова кривичног поступка износ од 86.400,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/20 од 27.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Зорана Ђунисића и пресуда Вишег суда у Шапцу К 61/19 од 31.01.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Зорана Ђунисића, адвокат Миодраг Глоговац, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног осудити за блаже кривично дело, односно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није, у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер није нашао да би њихово присуство било од значаја за разјашњење ствари, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Ђунисића, адвоката Миодрага Глоговца је неоснован.

Бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, наводима да се на налазу и мишљењу Центра за генетику пресуда не може заснивати, обзиром да је исти сачињен супротно одредби члана 124. и члана 300. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 124. став 1. тачка 1.) и 2.) ЗКП прописано је да ће орган поступка по службеној дужности или на предлог странака наредити да се вештачење понови ако је налаз нејасан, непотпун, погрешан, у противречности са собом или са околностима о којима је вештачено, или се појави сумња у његову истинитост и ако је мишљење нејасно или противречно.

Како се у конкретном случају појавила сумња у истинитост и правилност основног вештачења, а имајући у виду и чињеницу да је службено лице ПУ у Шапцу приликом узимања букалних брисева од окривљеног и од АА у просторијама ПУ Шабац, није сачинило посебан записник или службену белешку ради предузимања наведене радње који би потписала ова лица, што је довело у сумњу правилност овог вештачења, то је, и по оцени Врховног касационог суда, правилно Виши јавни тужилац у Шапцу наредио да се понови биолошко ДНК вештачење.

Осим тога, по оцени Врховног касационог суда, без основа је истицање захтевом браниоца окривљеног да је овај доказ – записник о вештачењу од 14.05.2018. године незаконит, јер је сачињен супротно одредби члана 300. ЗКП, обзиром да ова одредба која се односи на узимање узорака за форензичко-генетичку анализу, не предвиђа да бранилац треба да буде обавештен о времену узимања узорака на анализу, већ се ова законска одредба односи на упућивање браниоца да присуствује испитивању сведока или вештака, што овде није случај, о чему је другостепени суд на страни 2. последњи пасус, страни 3. и страни 4. пасус први и други образложења пресуде, дао јасне и исцрпне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Стога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП, наводима да је радње окривљеног, сходно члану 5. КЗ, требало правно квалификовати као кривично дело из члана 246.а став 2. КЗ, а не као кривично дело из члана 246. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда, изрека правноснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога, па тако и радњу извршења која се огледа у неовлашћеном држању ради продаје опојне дроге „Амфетамин-сулфата“, те се стога у конкретном случају не поставља питање примене блажег закона.

Стога Врховни касациони суд налази да је правилна правна оцена из правноснажне пресуде јер је доказано да је окривљени опојну дрогу држао ради продаје, што је и по важећем КЗ прописано у члану 246. став 1, а имајући у виду и да неовлашћено држање опојне дроге није било инкриминисано као кривично дело када је учинилац, овде окривљени извршио кривично дело дана 20.09.2017. године, неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а како је то правилно нашао и другостепени суд и на страни 4. последњи пасус и страни 5. пасус први и други образложења пресуде и дао јасне, исцрпне и аргументоване разлоге које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић